

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

Роман Йосипович Русак (17 січня 1978, м. Чортків, Тернопільська область, — 22 червня 2015, с. Городище, Луганська область) — український військовик, стрілець гірсько-піхотного батальйону 128-ї гірсько-піхотної бригади (Мукачєво). Почесний громадянин міста Чорткова (2022, посмертно).

Життєпис

Роман був єдиним сином у сім'ї.

У 1993 році закінчив 8 клас Чортківської ЗОШ №1. Навчавсь у Львівському спортивному ліцеї.

Покійний батько воював у Афганістані, помер 2006 року. Роман їздив на заробітки до Києва, працював на будовах у Чорткові.

Мобілізували Романа до війська 29 липня 2014 року. Три тижні був у Мукачєвому, потім у складі бригади поїхав на Схід. Спочатку потрапив у селище Мирна Долина на Луганщині. Там наприкінці жовтня 2014 року зазнав осколкового поранення в руку. Романа з великою втратою крові доправили до Харківського військового шпиталю. Там його прооперували, але витягти всі осколки не вдалося. Через чотири дні перевели до Львова, де лікувався в госпіталі, деякий час — удома.

На початку січня 2015 року повернувшись на фронт, відразу потрапив у «котел» під Дебальцевим. Цілий місяць рідні не знали про його долю. У лютому 2014 року під час прориву бригади з «котла» Роман упав з БТРа, побився й поламав два ребра. Лікувався в Чорткові, Чернівцях. Після лікування знову вирушив на Схід.

Сергій Михайлович Миськів (1 червня 1969, м. Чортків, Тернопільська область — 9 липня 2022, м. Часів Яр, Донецька область) — український військовослужбовець, солдат Збройних сил України, учасник російсько-української війни. Кавалер ордена «За мужність» III ступеня (2023, посмертно), почесний громадянин міста Чорткова (2022, посмертно).

Життєпис

Миськів Сергій Михайлович народився 1 червня 1969 року в с. Добриводи Збарзького району Тернопільської області. Пізніше сім'я переїхала в м. Чортків, Сергій пішов вчитись в Чортківську СШ №1 а після – вступив до Калінінградського авіаційного технічного училища.

До відправлення на фронт служив добровільно у роті охорони охорони Чортківського РТЦК та СП.

Стрелець-санітар стрілецького батальйону. Загинув 9 липня 2022 року внаслідок ракетного удару в м. Часів Яр на Донеччині. Поховали Героя на Алеї Героїв на кладовищі по вул. Ягільницька. Залишилася у Сергія дружина, донька, батько та онуки.

Нагороди

орден «За мужність» III ступеня (9 січня 2023, посмертно) — за особисту мужність і самовідданість, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі[1]; почесний громадянин міста Чорткова (18 серпня 2022, посмертно)[2].
Примітки

Ігор Іванович Росчїс (16 вересня 1973, с. Скородинці, Тернопільська область — 20 вересня 2022, біля с. Яцьківка, Донецька область) — український військовослужбовець, солдат 13 ОДШБ Збройних сил України, учасник російсько-української війни. Кавалер ордена «За мужність» III ступеня (2023, посмертно), почесний громадянин міста Чорткова (2022, посмертно).

Життєпис

Ігор Росчїс народився 16 вересня 1973 року в селі Скородинцях, нині Чортківської громади Чортківського району Тернопільської області України.

Від 1980 — у Чорткові, де навчався в СШ №1. Після закінчення Кам'янець-Подільського ПТУ № 6 працював водієм.

Служив навідником десантно-штурмової роти 13-го окремого десантно-штурмового батальйону. Загинув 20 вересня 2022 року біля с. Яцьківка на Донеччині.

Похований на Алеї Героїв Ягільницького цвинтаря м. Чорткова.

Залишилися в мати, дружина, донечка, зять та онук.

50-літній Чілікін Володимир – уродженець Чорткова, випускник Чортківської СШ №1 вже багато років проживав у Києві. Проте, у рідному серцю місті у чоловіка залишилися рідні та близькі.

З перших днів війни Володимир приєднався до лав Збройних Сил України та мужньо боронив рідну землю від російських загарбників у складі 93-ої окремої механізованої бригади «Холодний Яр». Майже 10 місяців Захисник служив снайпером у найгарячіших точках бойових дій.

Загинув Чілікін Володимир 13 грудня в Бахмуті, Донецької області.
Залишилися у Героя брати, дружина та діти.

Поховали Воїна 25 грудня на алеї Героїв у Києві (Києво-Святошинський район).

НАГІРНЯК Олег Романович (03.01.1973, м. Чортків Чортківського району Тернопільської області — 26.08.2024, шпиталь) — військовослужбовець Збройних сил України, учасник російсько-української війни. Випускник Чортківської СШ №1.

Травень, 2021 — військовослужбовець-контрактник, сержант, оператор 24 окремої механізованої бригади імені короля Данила;

3 лютого, 2024 — перебував на лікуванні в шпиталі м. Дніпро, пізніше м. Львів; діагноз — злоякісне новоутворення шлунку.

Помер у шпиталі в серпні 2024 року.

Чин похорону — 27 серпня 2024 року на Алеї Героїв по вул. Ягільницькій м. Чортків.

Джерела:

Помер військовий ЗСУ Нагірняк Олег із Чорткова... [Електронний ресурс] // Фейсбук. Чортківська міська рада : офіц. сторінка. — 2024. — 26 серп. — Назва з екрана. — Текст. і граф. дані. — Режим доступу: <https://www.facebook.com/chortkiv.city.council/posts/pfbid02PNcSXaYeaJYbj8A6Lh6QqbBtfiQV2kQbT8MX7bL81mQVtekb95pYx2EKv3SDzqyk1>, вільний. — Дата ост. пер.: 26.08.2024.

Чілікін Сергій – (28.01.1974 р.н.- березень 2023) народився в Чорткові.
Навчався в Чортківській СШ№1.

Сергій приєднався до лав Збройних Сил України та мужньо боронив рідну землю від російських загарбників, служив водієм взводу протитанкових керованих ракет. Командир його військової частини зазначив, що наш Герой протягом усього часу своєї служби сумлінно виконував військові накази та був справжнім зразком для інших захисників Батьківщини...

Загинув під час виконання бойового завдання у населеному пункті Білогорівка Луганської області. У Чорткові в Героя залишився лише рідний брат...

Поховали Чілікіна Сергія на Алеї Героїв на кладовищі, що по вул. Ягільницька. Вічна пам'ять...

За особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку президентським указом нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Герої не вмирають!

Роман Романович Кулик («Бомою»; 15 грудня 1972, м. Чортків, Тернопільська область — 14 лютого 2024, біля с-ща Білогорівка, Луганська область) — український громадський активіст, реконструктор, волонтер, військовослужбовець, солдат 81 ОАеМБр Збройних сил України, учасник російсько-української війни. Кавалер ордена «За мужність» III ступеня (2024, посмертно), почесний громадянин міста Чорткова (2024, посмертно).

Життєпис

Роман Кулик народився 15 грудня 1972 року в місті Чорткові, нині Чортківської громади Чортківського району Тернопільської області України.

Навчався в СШ №1 м. Чорткова.

За фахом — історик[1].

Працював в охоронній структурі. Також займався реконструкцією військових подій, серед яких бої знаменитої Чортківської офензиви.

Учасник Революції гідності. Волонтерив від 2014 року, здійснив не одну поїздку на схід України.

Після початку широкомасштабного російського вторгнення вирушив на фронт. Служив водієм-електриком відділення збору та обробки інформації взводу безпілотних авіаційних комплексів батареї управління та артилерійської розвідки 81-ї окремої аеромобільної бригади.

Загинув 14 лютого 2024 року біля с-ща Білогорівки на Луганщині.

Похований на Алеї Героїв Ягільницького цвинтаря м. Чорткова.

Залишилися батько, брати та діти.

Дмитраш Павло - (13.04.1996 – 9.01.2024) народився в с. Пастуше Чортківського району.

Навчався в Чортківській гімназії ім. Маркіяна Шашкевича.

Павло – випускник Навчально-наукового інституту мистецтв Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника. Своє життя хлопець вирішив поєднати із прекрасним – музикою. Працював у німецькому цирку Circus Krone, а з 2021 року став ударником гурту «Брати Станіслава» та Івано-Франківської обласної філармонії ім. Ірини Маланюк.

Але війна все змінила та змусила молодого хлопця стати воїном. Павла призвали на службу 7 червня минулого року. Він був командиром 2-го відділення 79-ї окремої десантно-штурмової Таврійської бригади. Захисник зник безвісти під час виконання бойових завдань поблизу Новомихайлівки Покровського району, що на Донеччині, 9 січня ц. р. Згодом стало відомо, що Павло у полоні.

Перша ДНК-експертиза – непевність у результатах, сподівання, що це таки не їхнього сина тіло. Друга експертиза – і підтвердження – це Павло... У лікарському свідоцтві причина смерті – пневмонія, що характерно для наших воїнів, які на собі відчули, що таке російський полон...

Похований в рідному селі.

Микола Цюпак народився 20.12.1988р. в с. Біла.

З 1995 по 2004рр. навчався в Чортківській гімназії ім. Маркіяна Шашкевича.

Коли почалося повномасштабне вторгнення, Микола перебував у Польщі, де працював багато років. Проте він не зміг залишатися осторонь і повернувся, щоб боронити свою країну, рідних та близьких. Спершу долучився до Чортківської тероборони, а вже у листопаді 2022 року вступив до лав 28-ї окремої механізованої бригади імені Лицарів Зимового Походу.

Микола виконував бойові завдання на посаді старшого навідника самохідного артилерійського взводу самохідної артилерійської батареї. Мав звання старшого солдата.

2 березня, під час боїв поблизу населеного пункту Олександра-Шульгине Краматорського району Донецької області, разом із побратимами потрапив під потужний ворожий артилерійський обстріл. Пряме влучання в бліндаж спричинило важке осколкове поранення. Побратими терміново доправили Миколу до стабілізаційного пункту, де медики були готові боротися за його життя, проте серце Героя зупинилося.